

A INFANCIA ESPIDA

Maurice Pialat, 1968

1551

ESTREA EN NUMAX: 11.07.2025 | V.O.S.E. | 83 min

Despois de ter sido abandona por seus pais, François, un neno de nove anos, é acollido por unha familia obreira. Pero decátanse de que o neno ten graves problemas de comportamento e axiña se converte nunha carga para eles. Os servizos sociais búscanlle unha nova familia de acollida, unha vella parella que coida doutro neno abandonado.

«Radical e popular, un cinema gravado a coitelo na mesmísima materia da vida»
LES INROCKUPTIBLES

Unha mirada descarnada á infancia

Por Daniel Krauze

Descendente directo de François Truffaut e os seus *400 golpes* (1959), a ópera prima de Maurice Pialat é unha mirada descarnada á infancia de François, un mozo de dez anos de idade que, tras ser abandonado pola súa nai, vese obrigado a transitar de fogar adoptivo en fogar adoptivo. A diferenza do tratamento que se lle deu á gran maioría de personaxes infantís, Pialat non escatima en secuencias que esbozan a ambigüidade das emocións da nenez. François é tenro nunha escena e descarnado na seguinte. Nos primeiros dez minutos da película vémoste lanzar un gato desde un quinto piso e un par de secuencias despois vémoste saír da súa casa e gastar todo o seu diñeiro nun agasallo para a muller que acaba de sacalo, practicamente a patadas, da súa casa.

E é esta, quizais, a maior virtude da cinta de Pialat: o seu ollo neutro, capaz de rexistrar a violencia soterrada, a doxura e as obsesións da nenez. Despois de que o boten da súa primeira casa, François vai dar a un orfanato, onde rapidamente é posto no coidado dunha parella de anciáns. É aí onde transcorre a maior parte da película e onde Pialat dá renda solta á súa atinado instinto para retratar a brecha insalvable entre as normas adultas e o espírito da infancia. Axexado polos seus compañeiros de escola, perdido nun mundo de xente maior, François é proclive a exabruptos de violencia. Con todo, fóra de tentar entender ao neno que agora vive baixo o seu teito, os seus “novos pais” castíganlo e reprimen con inclemencia.

A dirección de Pialat non permite deducir moito do mundo interno do seu protagonista: non hai grandes discursos, nin explicacións, nin intentos de redención. O que deixa de manifesto o comportamento errático de François é que el, sendo neno, non ten as ferramentas necesarias para comprender os seus impulsos destrutivos e mitómanos. O horrible da fita é que deixa de manifesto que os adultos que o rodean son igual de incapaces de comprendelo e coidalo. Por tanto, non necesitamos ningunha escena que retrate a soidade de François. Podémola intuír; podemos encher os ocos que Pialat sabiamente deixa implícitos. Nunca vemos chorar ao seu neno, nunca o vemos buscar consolo. No último terzo da cinta, a anciá que o coida di escoitalo chorar. E con iso abonda. Os interiores locen compactos: os cuartos son máis gaiolas que recámaras. Os exteriores delatan unha Francia rural e murcha, curmá afastada daquel aldea que retratará Jean- Luc Godard en *Banda aparte* (1964), un lugar no que os nenos se dan á delincuencia casual e ao vicio porque non parece que haxa outra cousa que facer. Aquí e alá, Pialat salpica as súas paisaxes cun par de ovellas que se alimentan con apatía, con regatos de auga marrón, con montes cincos e árbores espidas. François non ten nai humana, pero é, claramente, fillo deste contexto: máis un animal salvaxe que un neno.

A infancia espida foi un fracaso comercial na súa estrea, e non é difícil ver por que. A súa visión dunha infancia violenta, é difícil de tragar, precisamente porque non ofrece antídoto algún. A cinta acaba e deixa un ronsel de preguntas onde esperaríamos respostas; non está aquí para iluminar ningún camiño. É un espello –quizais unha xanela– á vida dun neno confundido e os adultos que o descartan porque non saben como, nin queren, axudalo. Parca, contundente e esencial, *A infancia espida* é unha xoia indiscutible dese catálogo, tan reducido, de cintas dramáticas con protagonistas menores de idade.